

En italiensk revolution skal rydde op efter Berlusconi

Italien er blevet til en af syndebukkene, som de internationale spekulanter angriber for at dække over deres penge- og bankskandaler.

ITALIENS REFORMER

ALFREDO TESIO
JOURNALIST, ROM

ITALIEN HAR IGEN en ny regering. Faktisk nr. 63 efter Anden Verdenskrig, selv om der er delte meninger om det korrekte tal. Måske er det nr. 64, hvis man medregner Berlusconis forskellige regeringsdannelse.

Det er i hvert fald den første regering af helt teknokratisk inspiration. Ingen af ministrene blev valgt, men er udpeget af regeringslederen Mario Monti, som blev udpeget af præsidenten Giorgio Napolitano, som blev valgt af parlamentet i maj 2011.

Det kan så vise sig, at denne upolitiske regering paradoksalt nok formår at gennemføre de mest politiserede reformer, som ingen af de tidligere 62 regeringer har lykkedes med gennem de seneste 60 år i Italien.

DET ER REFORMER om at få de rige italienerne til at betale mere i skat. Ikke sådan at forstå, at italienerne ikke betaler skat.

Bevares, det samlede skattetryk har i Italien efterhånden opnået utænkelige højder, omkring 44 procent, takket være de mange gebyrer og afgifter.

De egentlige rige italienerne betaler stadig på en eller anden måde langt mindre end de rige nordeuropæere.

Alle ved, at Italien er i økonomisk krise. Nogle tror, at landet er i økonomisk panik. Intet nyt under den hellige romerske himmel. Man har oplevet lignende situationer mindst to gange efter Anden Verdenskrig (i 1975 og 1992).

De forrige gange var Italien dog alene om problemerne, som man fik klaret til sidst.

Denne gang er Italien bare en af syndebukkene, som de internationale spekulanter har angrebet for at dække over deres penge- og bankskandaler.

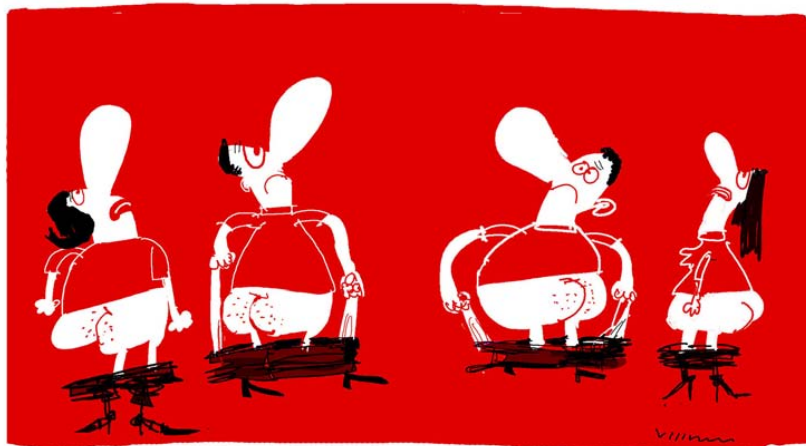
Hvorfor Italien? Fordi Berlusconi ikke længere havde styr på landet.

Fordi regeringen overså den vordende økonomiske krise ved kun at varetage ministerpræsidentens personlige problemer.

Sikkert nok, men måske vidste spekulanterne, at Italien trods krisen er et af de rigeste lande på denne klode.

Den samlede italienske statsgæld svarer til 1.930 mia. euro.

Et enormt beløb, der flere gange overgår det danske BNP. Samtidig en bagatel,

Tegning: Jørn Villumsen

hvis man sammenligner beløbet med de 9.448 mia. euro, som de italienske familier rådede over i 2009.

HVER ITALIENSK FAMILIE – klart ujævnt fordelt – rådede over en formue på 350.000 euro, hvilket vil sige over 2,6 millioner danske kroner.

Det viser den finansielle analyse, som Nationalbanken, Banca d'Italia, gennemfører hvert år.

De italienske guldreserver svarede i oktober 2011 til 2.451,8 ton, mere end Frank-

rig eller Kina har. Italiens potentielle industristruktur er nr. to i Europa efter Tyskland.

HVIS MAN LÆGGER to og to sammen, eller rettere sagt, hvis man trækker 1.930 mia. fra 9.448 mia., ville den italienske gæld være hurtigt betalt, og Italien ville stadig have et flot overskud.

Men det er ikke sådan, det foregår i et demokratisk land, hvor lederne bliver valgt ved et politisk valg.

De regerende partier skal bevare inter-

esserne for de sociale lag (man sagde klasser engang), som de repræsenterer i parlamentet.

Sådan har de gjort igennem hele denne demokratiske epoke.

Selv da socialisterne sad i en koalitionsregering, med skjult støtte fra kommunisterne, blev det pæne italienske borgerskabs rigdom ikke berørt.

Hver gang Italien gik en anelse for langt ud mod venstre, måtte man skifte regeringen og begynde forfra.

De, der havde, ville beholde det, de havde. De, der ikke havde, havde ikke råd til at give mere.

UNDER DEN SIDSTE Berlusconi-regering nåede denne kroniske sociale konflikt sit højdepunkt.

Oppositionen pressede, fagforbund klagede, og selv den konservative økonomiminister Giulio Tremonti arbejdede for at rette op på situationen med mere retfærdige indgreb ved at indføre ekstra skat på de ikke så få millionærer i Italien. Men Berlusconi gjorde modstand.

Han havde bildt sig ind, at de fleste italiener var velhavende, og mange italiener fulgte ham i denne illusion. Indtil de tjekkede deres bankkonti, og Berlusconi kiggede på sit finansimperium, der på få måneder var blevet halveret på fondsbørsen.

Derfor gik han af. »Provisorisk«, sagde han. Måske i håbet om, at andre kunne redde den italienske fondsbørs og følge hans finanser, og måske i håbet om et comeback.

NU ER TUREN kommet til teknokraten Mario Monti. Han har ikke de samme politiske lænker.

Pressioner har han fra begge sider, men han er blevet pålagt opgaven at redde Italien og får lov til det.

Det allerførste dekret fra den ny regering ville have fået studenterne fra 1968 til at juble: en ekstra skat på luksusbiler, på de store lystbåde og andre luksusvarer. Sånting, som er spor efter dem, der betaler skat som en skolelærer, men mærkværdigvis ejer en Ferrari.

Det kan ske i Italien.

MARIO MONTIS regering har imidlertid måttet standse pensionernes pristalsregulering og udskyde pensionsalderen. Næsten uundgåeligt i et land, hvor den gennemsnitlige pension varede cirka 20 år. En dyr sag for statskasserne.

Mario Monti har ikke politiske ambitioner, men blot i sinde at gøre Italien til et normalt land.

Et land, hvor partierne ikke har den økonomiske dominans, hvor man vil prøve at få visse dele af landet til at betale moms, hvor nationale og lokale parlamentarikere kommer til at tjene som deres europæiske kollegaer, hvor de unge får hjælp til deres studier og deres indgang på arbejdsmarkedet.

Ganske almindelige ting, men det vil sige en revolution i Italien.

“
Mario Monti
har ikke
politiske
ambitioner